

სწილვის უსურსელი

სურათებიანი დამატება

უკატრონო

(დასასრული*)

ერთ საღამოს აკოფა შემოვიდა, ჩვეულებრივად ურასაკო დაღვე ახსენა, პავლეს რაღაცზე მოლაპარაკა და შემდეგ კუთხეში მჯდომ ნუცას მიუბრუნდა:

— იცი რა? ე იმერეთშიც ვყოფილვარ, კახეთიც მინახეს, ბაქოშიც ვიყავი, სათათრეთიც ენახე და... მთელი საქართველო შემომივლია. ცოლიცა მყავს, ძმებიცა მყავს, შვილიცა მყავს, მაგრამ... მოდი, რაც გახდეს, გახდეს და, ერთი შვილის შვილი მაჩუქე. ჰა? რას იტყვი?

ნუცა მამწინვე გარედ გავარდა, კარებთან გაჩერდა და აკოფას წასვლას ელოდა. გარეთ ციოდა, თოვდა. სახლიდან აკოფა და პავლე გამოვიდნენ ლაპარაკით. ნუცა ძიას ამოეფარა და იმით ლაპარაკს უფრო დაუფლდა.

— ბიჭო და, ხუთი თვეა, რაც უჯარი დაიწერე და... მთელი სოფელი მიგაზე ლაპარაკობს და მე რა ვიცი. — ამ შეიღებდა აკოფა.

— მე რაღა ვიცი! ილაპარაკონ რა!

— მეგრე და მართალი რომ გამოდგეს?

— მაგასაც მოვესწრობით. — და დაშორდნენ.

უსაქმოდ იდგა და სიცივისგან გაფითრებული უკანვე შემოდიოდა, მაგრამ მიინც ვერ დაიძინეს. მამლის ყვირილმა მოატანა. პავლემ ხერხინვა ამოუშვა, ნუცა კი თითქმის რიგრაგმდ იჯდა ბუხრის წინ და მიქრალ ცეცხლს ჩასცქეროდა. ნუცამ მეორე ღღეს შენიშნა, რომ პავლე მას ჩუხედ და ქურღულად ათვლიდნენ და რაღაცის თქმა უნდა, მაგრამ არაფერი სთქვა, გარეთ გავიდა და სამკვლავ მთელი ღღე დაკეტილი ჰქონდა. საღამოზე ნუცას დედამთილი მოვიდა, სანთელი აანთო, რამდენჯერმე „უკატრონო“ ათვალ-ჩათვლიდნენ, შემდეგ პავლეს თეორეწინების ღღე მოიგონა და მის აქეთ გასულ თევების თვლა დაიწყო. ნუცამ ლაპარაკი არ დაამთავრებინა, გარედ გამოვიდა და პირდაპირ ბატონიანთსა წავიდა. უკან მხოლოდ მეორე საღამოს დაბრუნდა. პავლე გაჩაღებულ ბუხრის წინ იჯდა და საქველს თეთონ ხარზავდა. ნუცა სახლში თითქმის შეიპარა, პავლეს ხმა არ გასცა, თვალღუნული პირდაპირ თაროსკენ წავიდა და წმინდა ქურჭელს ცოცხალი რეცხვა დაუწყა. პავლე არცეკი მობრუნებულა, ისევ ბუხარში იხედებოდა, მხოლოდ ჩუმი ხმით ჰკითხა:

— სად იყავი?

ნუცამ ხმა არ ამოიღო.

— საქველს მოამზადებდი და ისე წახვიდილი. — უსაყველურა პავლემ და იმის ხმაში უკმაყოფილება და აღუღლება მოისმა.

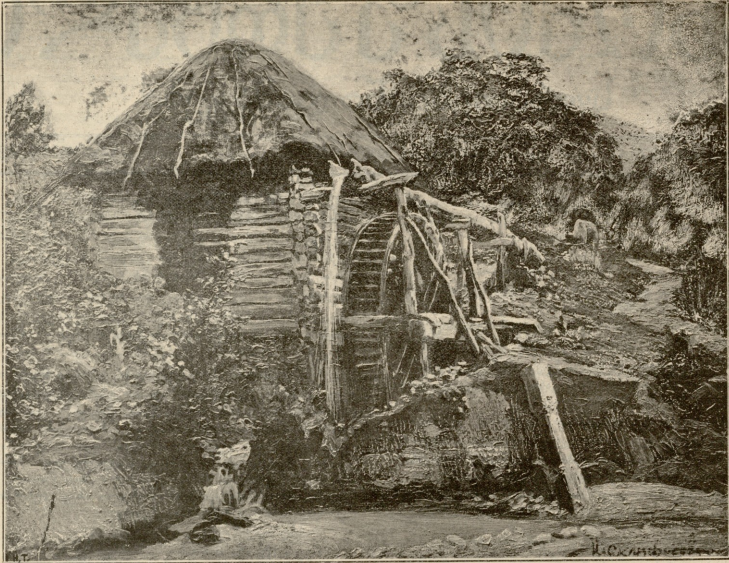
სურათების გამოთქანა ტრელისის „დაღვის ტარის“ დარბაზში.

ნუცა დიდანს იდგა ძარ ქვეშ. მერე ფრთხილად კარები შეიღო და სახლში შევიდა. პავლე დაწოლილიყო, მაგრამ არ ეძინა. იმ დამეს ორივემ ბევრი იტრიალეს, არ ეძინებოდათ. პავლე წამდა-უწოთ ახველებდა, ღვებოდა, ცეცხლს უეყოფადა და ისევ წებებდა. ნუცა რამდენჯერმე გარეთ გავიდა, იქ

— საქვე მქონდა...

— ისეთ საქვეს მოქცემ, რომ... — წამოიღვა, ტყვის საფრთხელი მოგოფიჯა, განზე გადააგლო და სიხუმის შემდეგ თავის ქნევით და ნაწყვეტ-ნაწყვეტად განაგრძო: — ვიცი... ვერ მომატყუენ... დამაცა, დამაცადეთ... ვიცი... ვიცი...

— რა იცი? — წამოსცა ნუცას და თავისავე კითხვისა შეიშინდა, კარებისაკენ მიიხედა.

სურათების გამოფენის ტიფლისში. — გომბორზე. — სურათი სკდავისოვსკისა.

— ვიცი... ვიცი... ვიცი... — ბუტბუტებდა პავლე, ერთ ადგილზე ტოკავდა, აქეთ-იქით იხედებოდა, რაღასაც ენებდა. შემდეგ უტებ მობრუნდა, თავი აღწულ ნუცას მიგარდა და სილა გაართვა. ვიცი! — მიამბა და ერთხელ კიდევ გაართვა.

ნუცამ თავი ბრზე ხელები აიფარა და იქვე ჩაჯდა. თავდაიწევიებული და გამხეცებული პავლე განაბლულ ნუცას ფეხებით და ორივე ხელით თავსა, მხრებსა, ხელებში და საცა კი მოხვედებოდა სტედა, სთლავდა და განუწყვეტლავ ყვიროდა:

— ვიცი ვიცი! ვიცი! — მერე რა დინება, რომ ნუცა წინააღმდეგობას არ უწევს, არ მიუბრბის, შედგა და არ იცოდა რა ექნა. ვიცი... ვიცი მეთქი... — ერთხელ კიდევ, მაგრამ ჩუმად და არეულად გაიმეორა, ბუნარს მიუჯდა და მამით ცეცხლს ქაძვე დაწყო.

ნუცა ისევ ისე იჯდა, როგორც ჩაიკეცა. მოიკუმში, მოიკუმში, დაპატარავდა, ხელები ისევ თავი ბრზე ჰქონდა აფარებული და სასუკლის გამეორებდას ელოდა. შემდეგ ჩუქისა და სუსტის მხით ტრიალი დაიწყო. პავლემ ბუბრის წინ ქეჩა გაიშალა, თავი მუთავა დაიღო, მანარა წაიხურა, ძილი უწოდდა, მაგრამ ოთხში კიდევ დიდახს ისმოდა იმისი ხანგამოშვებითი ხველა და ისევ იქვე მჯდომ ნუცას მისუსტებული ტრიალი.

ამ დღიდან იმათი ცხოვრება გამოიკვალა. ერთმანეთს არ ელაპარაკებოდნენ, მაგრამ მათ შორის უსიტყუო ბრძოლა დაიწყო. პავლე ყოველთვის ჩხუბის მიზეს ენებდა, პირსახეზე გაჯავრება და უკმაყოფილება ეტყობოდა, ხშირად ნუცასთან მომხადებულ საქმეს იწუნებდა და სასაღილოდ აკოფასთან მიდიოდა, ნუცა სტედა, ქმარს ერიდებოდა და ყოველ დღე და ყოველ საათს ცემას ელოდა.

შუა ზამთარი იყო. სამი დღე განუწყვეტლოვ თოვდა. მთები, მინდორები და სოფლები ღრმა თოვლით იყო ჩაფლული. მხოლოდ აქა-იქ მიწის პირიდან კოტათი აწეული სახლის კედლები, ეკლესია და სათივრების ბოძები ირავლივ გამეფებულს თითო ფერს არჩევიდა. ყველგან მოძრაობა შეწყდა, ყოველი იყვს სახლად თოვლი წაიხურა და ისვენებდა.

ამ დღეს ნუცამ დილიდანვე შუკლის სუსტი ტყვილი იგრძნო, მაგრამ უკრადღებდა არ მაქცია. შეადლისას ტყვილი მა უმბატა და ნუცა დეფიკადა, შემინდა, შეგრწყუნდა. საღილობისას, პავლე რომ ბუნართან იჯდა და ლობობის ელოდა, იქვე ჩაჯდარა ნუცამ სახეს ჯამი ხელოდან გაუშვა, გატეხა, ხეზე წაიბოკრა და სუსტად დაიკეცნესა. პავლემ ცურად გადახედა და დაუღლირა. ნუცა თაროსკენ გაიქცა, რაღაცს ძინა... დაიწყო. ნანაღილოდ იქ, რომ არ დაიყარა, თათობს

იკენებოდა და ტყვილიდან დამეკილი სახეს პავლეს მკაცრ თვალს არიდებდა. საიღო შემდეგ მართლ დარჩა, თავისუფლად ეწეწებოდა, ხან ტახტზე წევებოდა, ხან ბუბრის წინ ჯდებოდა, ხან დადიოდა, ტყვილის დასაშობათ თითებს იმტერედა, სახნის უკვე მერებოდა, პირში ხელსახოცს იმტერდა, ჰგლეჯდა, ღრინდა და ხანგამოშვებით ყრულ ქვითინებდა საღამოზე ლობობის გასაცხლებლად მოივს ადგა, ქვაბი ცეცხლზე შემოვდა და ისევ მიწვა. სამქედლოში რომ ჩაქუსის რახა-რუმი შესწყდა და კარებთან პავლეს ფეხის ხმა მოისმა, ნუცა ლოგინზე წამოჯდა, ადგომა უწოდდა, მაგრამ ადგილიდან ვერ დაიძრა. პავლე პირა-პირ ბუბრისკენ წავიდა, კერაზე ჩამოჯდა და ცეცხლს დააქტერა. ნუცა ისევ ბალიშზე მიწვა და საბანი წაიხურა.

შუა დღე გადასული იყო. მამლებმა პირველად იყოვლეს. გარევე ქარი დასრიალებდა, ბუნარში ტრიალებდა, ნაცვიჩხალს აღვივებდა და კრასთან შროლოვ პავლეს ანათებდა. ნუცამ ტყვილის ვეღარ გაუშლა, ეწესოდა, ლოგინში ტრიალებდა, უწოდდა შეგოა ეთხოვნა, მაგრამ ვერა პავლეს. არც პავლეს ეძინა. ხშირად ახელებდა, ბუნარს მუგუზულს ასწორებდა. ბოლოს ადგა, გაიარ-გამოიარა და ნუცასთან გაჩერდა.

— რა გაყვირებს? — ქითხა და სიწუმის შემდეგ გაიმეორა: — რა გაყვირებს მეთქი?

— დაუძებე... დაუძებე ვისმეს... — მოკვლი და ვათავდი! — კარებთან მივიდა, დაფიქრდა, შემდეგ ასაფარებელი აიჭრა და გვიდა. ცოტა ხნის შემდეგ სამქედლოდან საბერველის გუგუნნი და ჩაქუსის რახა-რუმი მოისმა.

მისუსტებული და გაფთხებული ნუცა ბალიშზე ცხენდა. თევი გვერდზე გადმოვდო, თავის გვერდით შროლოვ ახლად დაბადებულ მაშეს დააყვირებდა, გამხდარის ხელებით ჩერებში ახევიდა, სახანს ხურავდა და დასაწყველად ლეგის ანძრედა. პავლე ტრიადა, მაშინრა ხელს იქნებდა და არ ჩუმებოდა. ბოლოს სამქედლოში მუშომა შესწყდა, მაგრამ პავლე ჯერ არის ჩანდა. ნუცამ უკვე გაწეებული ყმაწვილი საბან ქვეშ ჩაიჭრა და ისვენებდა. გარევე ხელო მოისმა, კარებმა დაიჭრაილა. ნუცამ თავბრუს დასაწევი წაიხურა, ყმაწვილს ხელი მოაგია და მიუქრდა. რამდენსამე წუთს გაუწმრევიდა იწვა, თუქცა გრძინობდა, რომ იქვე ტახტთან პავლე იჯდა და მას დასწყურებდა.

დასცხა, პავრი შემოაკვდა, საბანი ოდნავ ასწია, გამოიხედა და... წამოხტა. იმის წინ პავლე იჯდა, ხელში ჩაქტიცეკრა და ამღერეულის თვალებით ჩაქციებთ პავლეს დასცქეროდა. ყმაწვილს ცოვი პავრი მოხვდა, გაიღვიძა და ტრიალი დაიწყო. ცოლ ხელებ დააყვირდა ნუცა ხან პავლეს და ხან. შიშის ოსტრითობა და არ იცოდა რა დაეძრა, რა იქნა.

— ბიჭო... ბიჭო... — ხმის კანკალით და ჩუმად დაიწყო ნუკამ და ისევ გახუმდა.

— აბა, მანერე... — არამყველებრივისა და ძალდატანებულის ღიმილით წაიხურჩლა პავლემ და ერთი ხელი ტირილილისაგან გვირგვინულ ბავშვისკენ ვაიწვირა. ნუკამ პავლის ერთ და იმავე დროს მოქმედება და მოლიბარე ხასის შეხება და მასზე რაღაც ვაღაწვეტილებმა ვაიწვირა. ყმაწვილის ხელი სტაცა, თავისკენ მიიზიდა, კიდევ წამოიწია და დაიროჯა.

— დაიკ... დაიკ... ეხლავე... აი, ეხლავე... — ლულულულებმა ახალგაზდა დედა და შვილის სამჭაროდ რაღაც ჩერებში ახევედა.

— მანერე, ნუ გეშინიან... დემონთან არაფერს ეუხამ... ღმერთთან... ღმერთთან... — ყმაწვილის ხელი წაავლია, თავისკენ ვაიწვირა. დასუსტებული ნუკა ტახტიდან ვაღმოსტა, ორივე ხელი ყმაწვილის სტაცა და მოლიბარე პავლის პირად-პირ დაეპყრება.

— დაიკ... ეხლავე ვაიწვევ... — შვილის ხელი გავუშვა, პავლეს ზეგით აწვეულ ხელს მესა, კბილები ჩაუჭირა, უკინა, ხელიდან ჩაქუჩი ვაიწვევინა. მუხმდე მიწაზე მოფართობალ ყმაწვილის ხელი დასტაცა და კარბისაკენ ვაიწვევინა. კარბში პავლე წამოაწვირა, ხელი მოხვია, პერში აიყვინა და ტახტიდან წაიღო. ნუკამ ვაიწვირა, ხელი ვაიწვევინა და ორის ნახტომით ისევ კარბთან ვაიწვირა. იმავე დროს გულზე რაღაც მოხვდა. ბავშვი ვაიწვიდა, მოღუნდა. ფეხშიშველად, პერანგის ამარა და თან-გაშლილი ნუკა ვარედ ვაიწვიდა, მიყურებული ყმაწვილი თავის პერანგში დაიკანა, გულზე მიიკრა და გაიქცა.

ყოველივე თოვლით იყო დაფენილი. ცივად, ქვიდან ქარი თოვლის მტვერს მოაქროლებდა. ყოველივე იქნა. ნუკა სასაქვედლოს ვაიწვიდა, ძარს მიუხაზოვდა და... უცებ შედგა, გახუმდა. გულზე სითბო იგრანა, ხელი მოიხვია, პერანგზე დაიხედა. ხელი დასუქვდა, თეთრი პერანგი შავდ პქარდა შედგებოდა. თავის სახლიდან კარის ქრალი მოგესმა, ყმაწვილის ხელი გავუშვა და ისევ ვაიწვიკა. თოვლი მუხლებამდე სწვდებოდა, გზის ნაპირის ვაიწვიროდ არხში იფლოზობდა, ლოცვას აწუქვებოდა, ტრახტიდან ჩამონაცვიე თოვლი თავზე ვაიწვირობდა, საყველის და თვალ-პირს უხვებდა, სუნთქვას უშლიდა. გზის იქიდან ძაღლმა დაიყვება, ვაიწვიკა, მაგრამ თოვლი ჩაიფლო, უშდა და სირბილით მიმავალი ნუკა ყვეით და ვაიწვიკა. ნუკა აკოვდა სახლის მიუხაზოვდა, რაღაცას ფეხი წამოჭრა, წაიქცა, მაგრამ მამონივე წამოხტა, დარღვანში შევარდა და ორივე ხელით კარებს ბრახუნნი დაუწყო.

— ვინა ხარ, რა ამბავია? ნუკამ ხმა არ ვაიწვიკა და კარებს გაყინული მუხლებით უფრო ძლიერ დაუწვირა.

— ვინა ხარ მეთქი? — თქვენი ქორივეეთ... თქვენი ქორივეეთ... ვამიღვეეთ... — შეიხვეწა ნუკა და კარებს მიაწვიკა. აკოვამ კარი გავულო. „უპარტიონო“ ოთახში შევარდა, კარი მიიხურა, ურდული გავუყარა და თეთონანკ ზედ მიაწვიკა.

— ვინ მოდიხ, რა ვქნა? — რა დავერბით, გოგო? — თქვი რაღა, რა ამბავია? — ეკითხებოდნენ აკოვა და მასლები.

— არ გუშვავათ... არ გავულოოთ... თქვენი ქორივეეთ... ქრავი ანთეს, ნუკას შეხედეს და ყველანი წამოიშინდნენ.

თენდებოდა დასახლების ორადილ ვარსკვლავი ოღნავ კომიკებდა. თოვლით დაფენილი მინდორ-ტყე-ველი მკრალილი ლილის ფრად შეიღებდა. აქა-ქა მუხრებიდან ბოლო აფლოდა. პავლეს სახლის წინ ხაზილი შუიკინა, ზეგით და ქვიდან კიდევ მოდიდნენ მახასია და ჩოხებში მოუხული გლეხები. ძარანთ თოვლზე გლეჯუჯულები და ვაიწვიროდ ახლად და-ბადებულ ბავშვი ევლა. იმის ახლოს კუნძზე ქუქტიშ ვაიწვიკა ნუკა ჩამოხდა რაიყო, კანკალით, ცხახახებდა და თავის შვილს თვალს არ არიდებდა. სამკვედლოსთან წინ და უკან თავჩაღუნული პავლე დადიოდა და ვაიწვიკებოდა მუტუტებდა:

— მე რა... რა ჩემი ბრალია... მოიხიბ... რა ჩემი ბრალია... მე რა...?

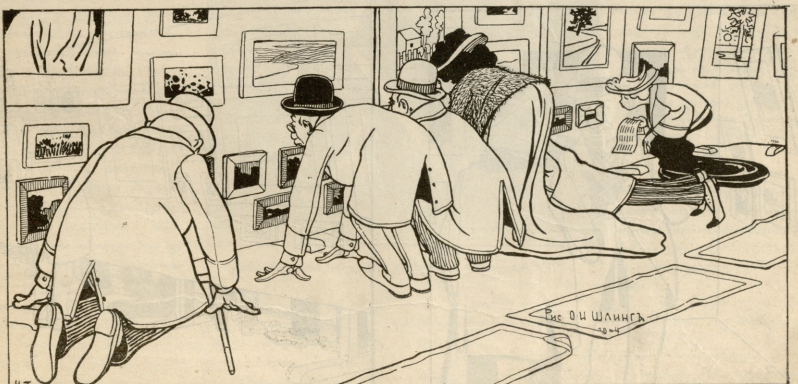
სამკვედლოს დარგზე პავლეს მოხეტეებოდა იდეა იღა: გულში მუქტვი იცემდა, წინ და უკან ქანაზობდა და მოთქით ტირილი. ცოტა მოპორბით ხაზი იღა; ყველა ოხრავით, თავს ქნებდა და თვალ-ტრევილიან აკოვას ამხნევებდა, ანუკე შეხება. გზის ვაღდა მასლის დარღვანში ვაიწვიკა ნაივსავი ქლები იღენ და ხმა მალა ტირილდნენ. ხაზის ვაღვეუ ხან დიდებოდა, ხან პატარავებოდა. ზოგი შინ ბრუნდებოდა, ზოგი ეხლა მოდიოდა. მამასახლისი და გზორიკ მივადნენ. თაბირის მუხმდე თოკი მოიტანა, პავლეს მიუხაზოვდა და ხელეგის კერა დაუწვიკა. პავლე არ ეწინააღმდეგებოდა და თავისთვის მუტუტებდა:

— მე რა... საე უნდა ვაიწვიკ... ისევ წამოვიღ... მე რა?

ოთხმა გლეხმა ხელზე შეკრული პავლე წინ ვაიწვილოდა და მალე თოვლში ჩაფლულ ღიბეს მიეფარნენ. მუ უწვი აიწვილო. პავლეს სახლის წინ მამასახლისი, აკოვა და ათიოლე გლეხები დარღნენ. ნუკას დედათოვლი ტირილით და მოთქ-მით თავის შვილს ვაიწვიკა, მაგრამ ძალით დაბარუნეს და შინ წაიყვანეს. მამასახლისი აკოვას ელაპარაკებოდა. ნუკას ისევ კუნძზე იღა და შვილს დაწყურებდა. უპარტიონად დაიჩინოდა სახლიდან ხმა და ძოხმა ვამოსუციყენ და ძარის ქვეშ თიგს ეხებდნენ. სანეივეზე ქათამები საქმელს დაემტებდნენ, მახალი ფრთებს იბერტყავდა, ბელურებს გრამული ვაიწვიკანდა, მარ-გილიდან მარგოლეს კაკაკი ვაიწვიკებდა.

მამასახლისის ძმანებით ვიღაცა მახარა ვაიწვიკა, ყმაწვილის ვადაფარა და თეთონანკ დარაჯდ დაღვა. რამდენიმე გლეხი და მამასახლისი ნუკასთან მივიდნენ.

— ად, რა წაიღ... უთხრა მამასახლისმა. — მე არ დაუშლი... არ დაგვიშლი... ჩემთვის ვიწვინი... — შინ წამო, ვაიყინები. — უთხრა აკოვამ და ხელი წაავლო. ნუკა მოიბუხა და თვის ვარსკვლავი მღვდომთ ვიდრებოდა ვადაფარა.

სურათების გამოყენება ტელისში.

— არ გუშვავათ... მოდიხ... არ გავულოოთ... არ გავუშვავათ... — ივედრებოდა თოვლში ამოვლებული ნუკა და კარებს არ შორდებოდა.

— თქვენი ქორივეეთ... არ დაგვიშლი... არ წამოვიღ... ორმა გლეხმა ხელი ჩასქდა და ძალით წამოაყენეს. — არ წამოვიღ... თქვენი ქორივეეთ... თქვენი გენა-ცხელი... ვამიშვიოთ... ვამიშვიოთ... — ივედრებოდა,

ტიროდა, ყვიროდა, ხელგის იქნევდა, მაგრამ ყურადღება არ მიექცის, აკოფის სახლში წიყყენს და იქ დააწყველის.

მასობრივ გარე არ უშვებდნენ, დღედაღლი განუწყვეტლოვ სწყველდა, აკოფა ყველას ამშვიდებდა, ვახში ამ უკუპითა, ადრე დაწვენენ, მაგრამ გვიან დაიძინეს. ნუცა ტახტის ბოლოზე იწვა და თავის შაპონისა და აკოფის ხეჩინის ყურს უდებდა. ბუხარში ცეცხლი ჩაქრა, მთელს ოთახში სიჩუქე და სინთელ მგვილია. ნუცამ ოდნეწაწაიწიწა, ყურები დაცქვიტა და ჩუბა დაიძინა;

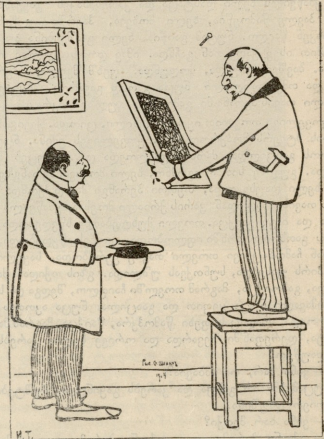
— პაპა... პაპა! — აკოფის ეძინა, არავინ ხმა არ გასცა. ნუცა ნელ-ნელა წამოიღა, ფიზიხილად ბუხართან მივიდა, ბუხრის თავიდან თავის სახლის ვახალები ჩამოიღო და, როგორც წინა დამეს, ფეხშიშველია და პერანგის ამბარ კარებისკენ წვიდა. ყოველ ნაბიჯის შემდეგ ჩერდებოდა, ხეჩინავს ყურს უდებდა, რადენხავე წამს ურღულს ეწვიდა; კარები გაიღო, გარდნა გვიდა და შედგა.

ყინვა იდგა. მოაწუნებლი ცა მოკეპიკომე ვასკელოვებით იკო შექვილი. არსიადნ მხოურობა არ ისმდა. ნუცამ რამდენიმე ნაბიჯი გადადგა და უღელს წააწყდა. კბილებით და მითითლოფურ ხლებით ავეურები დახსნა, დაახვია, პერანგის ქვეშ ამოიღო და ნელი ნაბიჯით გზას გადადგა. იმის ფეხ-ქვეშ გაყინული თოვლი იმტვრეოდა, სუსტი სიო ტრეტელა ფეხებზე ეხებოდა ტანს უსუსხადა, პერანგს უშრიალებდა, თამს უფრილიაებდა. ნუცა ხწინ-ხწინარად ჩერდებოდა, აქეთიქით იხედებოდა და ქურღებით თავის სახლისკენ მიიპარებოდა. ძარი გამაზნა... აგერ შავი სამქველი... სახლის კარები... კედელზე აყუდებული შეშა... კუნძი და... ფეხით გასინჯა. ის ადგილი შავი და ფხვიერი მიწით მოფინათ. ცოტა ხნით შედგა, შემდეგ სირბილით სახლისკენ გაიქცა, კლიტე გაიღო, შინ შევიდა, კარი გაღარბა და შედგა. შიმშიტ ქშინდა, იკაურობას ათვალიერებდა, მაგრამ სინებულში მხოლოდ აწყვეილი ლოგინი და ბუხარში ათირი ნაკარიდა მოსჩანდა. ციოდა. ორი ნაბიჯი გადადგა, ფეხი მაგიას და ცეგ გადაცას დაადგა. დინაზარა, აილო, ხელით ვასინჯა და.. გადაადგარ, ჩაქუჩი ქურკელს დევეცა, ხმაურობა ასტეხა. ნუცა შეკრთა, შეშინდა, კარვა ხანს ყურს უდებდა. ირგვლივ სამარისებური სიჩუქე იდგა. პერანგის ქვე შიდან ავეურები ვამოილო, ერთმანეთზე გადააბა, ტახტზე შედგა, დაბალ ქერს შესწვდა, ავეურები გარდა-გარდამო გადაებულ კოქეს ჩამოაბა და აუღური გაუკეთა. შემდეგ ტახტი გვერდზე მისწია, ისევ ხელ შედგა და ყუღუს ხელი წააგლო. საიდანაც, შორიდან ძალოსს ცხელი მოისმა, ოთახში თითქოს უფრო დაზნელა, შავი უარესად გაციდა... ნუცა შედგა, გაფრტოლა, თმა ყალზე აუღდა... ძალოსს ცხელი უფრო გარკვევით და ხანგრძლივად მოისმა; ბუხარში სიომ ნუტუბური დაიწყო, კარებმა თითქოს დაიჭრაილა. ნუცამ ფეხებმა საქაროდ ტახტს მოაშორა... ძალოების სროფა სახარლად ეჭობდა, მყეფდა. კარები პრაილებდა, იმტვრეოდა... ქარმა და-

იგრილა, დაიზუზუნა, დატრაილა... ყოველფე აირია, შეინჩრა, დინგრა...

გაღმა გორაკე სოფლის სასაფლაოს მოშორებით, თოვლით დაბურულ-დაბორი კუნძებს, ზნობრტლსა და ასკოლებ შუა კო გოლეს გველი და ვიწრო ორპო ამოქნობარია. იქვე ცეცხლი გაქალებინია, გარს შემოსხლოდნენ და საფლაოის პატრონის მოლოდინში ხელგის ითბობდნენ. ქარბუქს გრილის ვაქანადა, ბუქქანარში დაბტოდა, დასრიალებდა და იქვე იშვეტოდა, იკარგებოდა. ოთხმა ჩაქვლმა აკოფის მეთაურობით ექვს დამალ ფიკარ შუა ჩაქვილი ნუცას გავამი ამოიტანეს, საფლაოში ჩაუშვეს და ხელში ნინაბით აიღეს. გლეხები მიწას აკოდნენ, ქარი თოვლს უფრთებდა, მალე ამოავსეს, თავთ ეკა დაუღეს, შემდეგ ქუღები მოიხადეს, პირუჯვარი გადღწერეს, ამოიხრეს და ცოტა ხნის შემდეგ ქარბუქში მიიმიდნენ. ქარი კი ნუცას საფლავს ისევ თოვლს აუჩრია, მთლად დაშალა და გლეხების ნაფხუბრებიც მოშალა. „უხატრონოს“ ზვიდან კუნულო დასთროდა, ასკოლი ქანობოდა, ქარი განსვენებს უშღერდა.

მ. აღამაშვილი.

— რას აქვებ, პეტრე? — გამოდენაზე სურათი ვიყიდ, არ ვციკ, როგარ დაგვლო, თავი და ბოლო ვერ გავეპქა...

სხვათაშინი ბამბუნანაზი.

რ. ბიანიანი

რ. ბიანიანი 1941

ზოგიერთი, ცოცხალ სურათების მოყვარული, ფარდებს ფანტელებსან. რედაქტორ-გამომცემელი ან. შაბადარი.

— არ ციტი, რა სურათია ეს? — ძარი აწიოდა ნაცის, მანკინა, რაგარა; იმისა — ომი იქნება თუ არა.